Pinokio - odabrane scene

Autor: Carlo COLLODI

Prijevod: Edib BEŠIREVIĆ

Adaptacija: Edib Beširević i Kanita Beširević

Ilustrator: Abdo Rahime MAZOUZ

Tekstovi na osnovu kojih je urađen prijevod nalaze se na The Project Gutenberg [http://www.gutenberg.org/]:

[http://www.gutenberg.org/ebooks/16865]

[http://www.gutenberg.org/ebooks/52484]

Sarajevo, Travnik, Zenica, mart/aprila 2021.

Nekada davno, u trgovini starog stolara po imenu Majstor Antonio bio je komad drveta. Antonia su svi zvali Majstor Višnja, zbog njegovog nosa koji je uvijek bio crven i sjajan poput zrele višnje.

Odjednom Majstoru Višnji zapade za oko onaj komad drveta na što mu lice zablista od oduševljenja i, zadovoljno trljajući ruke, tiho reče: “Ovo je drvo došlo u pravom trenutku; učinit ću od njega nogu za stolić.” Odmah je uzeo oštru sjekiru da ukloni koru i ugladi hrapavu površinu, ali baš kad je htio udariti prvi put, čuo je glasić kako bespomoćno cvili: “Ne udaraj me jako!” Prestravljeno je pogledao po sobi kako bi pokušao otkriti odakle bi mogao dolaziti glasić, ali nikoga nije vidio! Pogledao je ispod klupe - i ne nađe nikoga; pogledao je u ormar koji je uvijek bio zatvoren - nikoga; pogledao je u kantu sa piljevinom - nije bilo nikoga; čak je otvorio vrata svoje radnje i bacio pogled na ulicu - ali uzalud. Ko bi to onda mogao biti?

U tom trenutku neko je pokucao na vrata. “Uđite”, reče stolar, a nije imao snage da stane na noge. Živahni mali starac brzo uđe u radnju. Ime mu je bilo Đepeto, ali su ga komšijska djeca, da ga zadirkuju, prozvala Puding jer je njegova žuta perika jako podsjećala na puding od indijskog kukuruza. Đepeto je bio vrlo žestok. Teško onome ko bi ga nazvao Puding! Razbjesnio bi se i niko više ne bi mogao da ga kontroliše. “Dobar dan, Majstore Antonio”, rekao je Đepeto; “šta radiš dolje na podu?” “Učim mravlju abecedu.” “To ti baš može koristiti.” “Kojim dobrom dolaziš, Đepeto?”

“Treba mi malo drveta da napravim lutku; hoćeš li mi dati?” Majstor Antonio bio je presretan i odmah ode do klupe i uze komad drveta koji mu je utjerao strah u kosti. Ali baš kad ga je htio pružiti prijatelju, komad drveta se trže i, snažno se istrgnuvši iz ruku, svom snagom udari u potkoljenicu jadnoga Đepeta.

Đepeto uze onaj fini komad drveta i, zahvalivši majstoru Antoniju, vrati se šepajući kući.

Čim je stigao kući, Đepeto je uzeo svoj alat i počeo raditi kako bi izvajao i modelirao lutku. "Kako da mu dam ime?" pomisli. "Zvaću ga Pinokio. To ime će mu donijeti sreću.

Pošto je smislio ime svome lutku, počeo je ozbiljno raditi i prvo je napravio kosu, zatim čelo, a potom i oči. Kada je završio oči, zamislite samo njegovo zaprepaštenje kad ih ugleda kako se pomiću i strogo ga gledaju. Đepeto, zagledavši se u te drvene oči, ljutito uzviknu: "O vi, zle drvene oči, zašto me gledate?" Niko ne odgovori. Zatim on nastavi rezbariti nos, ali prije nego ga je uspio napraviti, nos poče rasti. Rastao je, rastao i rastao sve dok za nekoliko minuta nije postao toliko ogroman da je izgledalo da nikada neće prestati rasti. Jadni Đepeto, umorio se podrezujući ga, ali što je više rezao i skraćivao, to je nos postajao duži!

Đepeto se, da ne pokvari ono što je uradio, pretvarao da ga ne vidi i nastavio je sa poslom. Ruke je tek završio, kada osjeti Đepeto kako mu nešto svuće periku s glave. Okrenu se i šta ugleda? Vidio je svoju žutu periku u ruci drvenoga lutka!

Čim je Đepeto završio noge, on dobi udarac nogom u nos. "Tako mi i treba!" pomisli on. "Trebao sam o tome prije misliti! Sad je već kasno! "Zatim on uze lutka i stavi ga na pod da ga nauči hodati.

Pinokijeve noge bile su ukočene, nije se mogao pomaknuti, ali Đepeto ga je držao za ruku i pokazao mu kako koračati. Kad mu se noge opustiše, Pinokio poče sam hodati i trčati po sobi, sve dok ne dođe do kučnih vrata, iskoći na ulicu i pobježe.

ABDO RAHiME
MAZOUZ

"Zaustavite ga! Zaustavite ga!" vikao je Đepeto, ali prolaznici, ugledavši drvenu lutku kako trči poput trkaćeg konja, zastadoše zaprepašteni, a onda se počeše nezaustavljivo smijati. Konačno, na sreću, pojavi se policajac koji je, čuvši buku, pomislio da je nekome pobjegao magarac. Odvažno stade raskoračen nasred ceste, odlučan da ga zaustavi i tako spriječi veću katastrofu.

Policajac ga je spretno uhvatio za nos i dao ga Đepetu. Đepeto ga je htio odmah povući za uši. Ali, zamislite kako se osjećao kad ih nije uspio naći. A znate li razlog? U žurbi da ga završi, zaboravio mu je napraviti uši. Zatim ga povuće za kragnu i, dok ga je vodio, govorio je prijeteći: "Odmah idemo kući; obračunat ću se s tobom, budi siguran." Kada to reče, Pinokio se baci na zemlju i ne htjede napraviti ni koraka. Već ih je bila opkolila gomila besposličara. "Jadan lutak!" rekoše neki. "Ima pravo što neće kući! Ko zna kako se Đepeto, taj starkelja, ponaša prema njemu!"

Policajac oslobodi Pinokija, a Đepeta odvede u zatvor. Jadan čovjek, pošto nije bio spreman da se brani, plakao je poput djeteta i dok su ga vodili u zatvor prostenja: "Pokvareni momče! Kad se sjetim koliko sam se trudio da od tebe napravim pravoga lutka! I dobar si ispao! Trebao sam na to misliti prije!"

Dok su jadnog Đepeta vodili u zatvor, Pinokio je, oslobodivši se policajca, pobjegao brzo koliko su ga noge nosile. Došavši kući, nađe poluotvorena vrata. Gurnu ih i uđe, pa zatvori; baci se na pod i uzdahnu zadovoljno. Ali ubrzo začu kako neko u sobi progovori: "Cr-cr-cr!" "Ko me to zove?" - reče Pinokio uplašeno. "To sam ja!" Pinokio se okrenu i ugleda velikoga cvrčka kako polako puzi po zidu. "Reci mi, Cvrčku, ko si sad ti?" "Ja sam Cvrčak Pričalica; u ovoj sobi živim već stotinu i više godina." "Ali sada je ova soba moja", reče lutak, "i ako hoćeš da znaš, moraš otići odmah, i ne smiješ se ni osvrnuti."

"Neću otići", odgovori Cvrčak, "dok ti ne kažem jednu veliku istinu". "Govori onda, brzo." "Teško se dječacima koji se pobune protiv roditelja i koji bježe od kuće. Nikad im se neće na svijetu ništa lijepo desiti; prije ili kasnije gorko će se kajati." "Pjevaj, ti Cvrčak, koliko hoćeš i kome hoćeš. Što se mene tiče, ja sam odlučio da sutra pobjegnem čim svane, jer ako ostanem neću se moći sačuvati od onoga što moraju da rade svi dječaci; poslaće me u školu i natjerati me da učim, milom ili silom. Pravo da ti kažem, ja ne želim učiti, mnogo je ljepše loviti leptire, penjati se po drveću i vaditi mladunčad ptičica iz gnijezda." "Baš si gusak! Treba da znaš da ćeš tako postati pravi magarac i da će ti se svi smijati."

Pinokio je spavao i hrkao. Napokon, oko podne, on se probudi kada neko pokuca na vrata. "Ko je to?" - upita, zijevajući i trljajući oči. "To sam ja!" odgovori neko, a Pinokio prepozna Đepetov glas.

"Da te nagradim za ono što si učinio za mene," reče Pinokio svome ocu, "odmah odoh u školu."

"Dobar si dečko."

"Ali da bih išao u školu, treba mi odjeća."

Đepeto, koji je bio siromašan, napravi mu maleno odjelo od cvjetnog papira, par cipela od kore stabla, a kapu od mrvice hljeba. Pinokio odmah otrča da se ogleda u lokvi vode i bio je toliko zadovoljan da reče isprsivši se poput pauna: "Izgledam kao gospodin!"

"Da, stvarno," odgovori Đepeto. "Treba da znaš da gospodin nije onaj ko ima lijepu odjeću, nego čistu."

"Odoh," reče Lutak;" još uvijek gorim od želje da idem u školu ali, nemam ono najvažnije."

"A šta to?"

"Nemam bukvar."

"Samo malo!" uzviknu Đepeto, naglo ustade i dohvati svoj stari kaput, sav u zakrpama. Istrča vani. Uskoro dođe držeći u ruci knjigu za Pinokija, ali starog kaputa više nije bilo. Stari Đepeto bijaše samo u košulji, mada je napolju padao snijeg.

Pinokio sve shvati i, ne mogavši obuzdati nagon svoga dobrog srca, skoči i zagrli Đepeta oko vrata, poljubi ga stotinu puta.

Čim prestade snijeg, Pinokio krenu u školu s lijepim bukvarom pod rukom.

Ali, Pinokio, umjesto u školu ode u lutkarsko pozorište i tamo, nakon mnogo dogodovština režiser mu dade pet zlatnika da ponese svome ocu Đepetu.

Pinokio je bio presretan i zahvalio se režiseru hiljadu puta. Zagrlio je sve lutke, jednu po jednu, čak i žandarme, i pošao nazad kući. Ali nije daleko otišao kada na putu susrete Lisca hromog na jednu nogu i Mačka slijepog na oba oka, i oni se ujediniše kao saputnici u nevolji.

Lisac ,koji je bio hrom, hodao je naslonjen na Mačka; a Mačak koji je bio slijep vodio je Lisca.

Mačak i Lisac nadmudriše Pinokija koji im pokaza pet zlatnika namijenjenih njegovom ocu.

Čim ugleda novac, Lisac nesvjesnim pokretom ispruži šapu koja je bila osakaćena, a Mačak otvori širom svoja dva oka koja su izgledala kao dva zelena lampiona. Ali, odmah ih zatvori i to tako brzo da Pinokio nije ni primijetio. "Pa dobro", upita Lisac, "šta ćeš od tolikog novca?"

"Prije svega," odgovori lutak, "namjeravam kupiti kaput za svog oca, izrađen od zlata i srebra sa dijamantnim dugmadima; a onda ću kupiti sebi bukvar."

"Sebi?"

"Da, zaista, ja želim ići u školu."

"Pogledaj me!"reče Lisac. "Zbog svoje lude ljubavi prema učenju, izgubio sam nogu."

"Pogledaj mene!" reče Mačak. "Zbog bezumne ljubavi prema učenju, izgubio sam oba oka."

ABDO RAHIME
MAZOUZ

I da bi zaradio mnogo više zlatnika, umjesto pet kojih je već imao, Mačak i Lisac nagovoriše Pinokija da zaboravi na školu i učenje, a da ide u Zemlju Sova.

"Moraš znati," reče Lisac, "da u Zemlji Sova postoji sveto polje koje svi zovu Polje Čuda. Na tom polju moraš iskopati rupicu i u nju staviti, da tako kažem, jedan zlatnik. Tada rupu prekrij s malo zemlje; moraš zaliti s dvije kante vode iz fontane, a zatim pospi s dvije pregršti soli; kada dođe noć, možeš mirno zaspati. U međuvremenu, u toku noći, zlatnik će rasti i cvjetati, a ujutro, kada ustaneš i dođeš u polje, šta ćeš naći? Naći ćeš prekrasno drvo prepuno zlatnika, kao klip kukuruza pun zrna tokom mjeseca juna."

"Baš su dobri!" pomisli Pinokio i, zaboravivši svog tatu, novi kaput, knjigu i sve ostalo, reče Liscu i Mačku: "Odmah idemo. Idem s vama."

Išli su, išli i napokon pred mrak stigoše, sasvim umorni, do gostionice Kod crvenog slatkovodnog raka. "Zaustavimo se ovdje malo," reče Lisac, "da možemo nešto pojesti i odmoriti se sat-dva. Ponovo ćemo krenuti u ponoć, kako bismo sutra u zoru stigli na Polje Čuda."

Kad su večerali, Lisac reče domaćinu: "Dajte nam dvije dobre sobe, jednu za gospodina Pinokija, a drugu za mene i mog saputnika. Malo ćemo odrijemati prije nego što krenemo. Međutim, zapamtite da nas zovete u ponoć da nastavimo put." "Da, gospodo," odgovori domaćin i namignu Liscu i Mačku, kao da kaže: "Znam šta radite. Razumijemo se!"

Čim je Pinokio legao, odmah zaspa i poče sanjati da stoji usred polja punog stabalaca prekrivenih grozdovima zlatnika koji su se ljuljali na vjetru čineći cin, cin, kao da hoće reći: "Neka dođe ko hoće i uzme nas." Ali kad je Pinokio ispružio ruku kako bi pokupio šake tih prelijepih zlatnika i stavio ih u džep, iznenada su ga probudila tri snažna udarca u vrata od sobe. Domaćin mu je došao reći da je ponoć.

"Jesu li moji saputnici spremni?" upita lutak.

"Spremni! Pa, otišli su prije dva sata."

"Zašto su tako žurili?"

"Jer je Mačak primio poruku da je njegovo najstarije mače dobilo ozebline na nogama i da mu prijeti smrt."

"Jesu li platili večeru?"

"Šta mislite? Previše su obrazovani da bi toliko uvrijedili gospodina poput vas."

"Šteta! To je uvreda koja bi mi pružila veliko zadovoljstvo!" reče Pinokio češkajući se po glavi. Zatim upita: "A gdje su moji dobri prijatelji rekli da će me čekati?"

"Na Polju Čuda, u zoru."

Pinokio je platio račune za večere noćenja, a zatim iziđe. Dok je išao, ugleda malog insekta kako svjetluca na stablu drveta, poput noćne svjetiljke od prozirnog porculana.

"Ko si ti?" upita Pinokio.

"Ja sam duh Cvrčka Pričalice," odgovori insekt tihim glasom, tako slabim, da se činilo kao da dolazi s drugog svijeta.

ABDo RAHiME
MAZOUZ

"Šta hoćeš od mene?" upita lutak.

"Želim ti dati savjet. Vrati se i odnesi četiri zlatnika koja još imaš svome siromašnom ocu koji plače očajan jer se još nisi vratio."

"Sutra će moj tata biti gospodin jer će se ta četiri zlatnika pretvoriti u dvije hiljade."

"Ne vjeruj onima koji obećavaju bogatstvo preko noći. Ili su ludi ili varalice! Poslušaj me i vrati se momče."

"Naprotiv, odlučan sam u tome da nastavim put."

"Kasno je!"

"Odlučio sam nastaviti."

"Put je opasan!"

"Odlučio sam nastaviti."

"Zapamti da će se dječaci koji su samovoljni i slijede svoje kaprice, prije ili kasnije kajati."

"Uvijek iste priče. Laku noć, Cvrčak."

"Laku noć, Pinokio, i neka te nebesa čuvaju od opasnosti i ubica."

Tek što izgovori ove riječi, Cvrčak Pričalica iznenada nestade poput svjetla koje se ugasi.

Pinokija njegovi lažni prijatelji, Mačak i Lisac, prevariše i čak ga pokušaše ubiti da dođu do zlatnika i na kraju ga opljačkaše.

Jedva je izvukao živu glavu i tada je upoznao Vilu azurnoplave kose koja ga spasi, ali PInokio je ponovo iznevjeri. Išao je u potragu za Vilom i svojim ocem koji je, tražeći Pinokija, nestao u moru.

U obližnjem selu, Pinokio prosi za hranu; kada mu seljani ponude posao, on odbija, ali napokon prihvati ponudu žene da joj ponese kantu vode do kuće. I vidi čuda, to je njegova vila!!!

Isprva je dobra žena tvrdila da ona nije malena Vila plave kose, ali, vidjevši da se saznalo i pošto nije željela nastaviti farsu, na kraju reče Pinokiju: "Budalice! Kako si otkrio ko sam?"

"Rekla mi je moja velika ljubav koju osjećam prema tebi."

"Sjećaš li se? Ostavio si me kad sam bila djevojčica, a sada kada si me ponovo našao, ja sam žena - gotovo dovoljno stara da ti budem majka."

"Presretan sam. Umjesto da te zovem sestrom, zvat ću te mamom. Uvijek sam želio da imam mamu kao drugi dječaci! Kako si tako brzo narasla?"

"Tajna."

"Reci mi; i ja želim narasti. Malen sam kao patuljak."

"Ti ne možeš narasti," odgovori Vila.

"Zašto?"

"Lutke ne rastu. Rađaju se kao lutke, žive kao lutke i umiru."

"Muka mi je više što sam marioneta!" povika Pinokio udarivši sebi šamar.

"Vrijeme je da postanem čovjek."

"Postat ćeš, ako zaslužiš."

"Zaista? A šta mogu učiniti da zaslužim?"

"Jednostavno, budi dobar dječak."

"Misliš da nisam?"

"Baš suprotno. Dobri dječaci slušaju, a ti..."

"Ja ništa ne slušam."

"Dobri dječaci vole učiti i raditi, a ti..."

"A ja besposličarim neprestano."

"Dobri dječaci uvijek govore istinu."

"Ja uvijek lažem."

"Dobri dječaci vole da idu u školu."

"A ja se razbolim od škole. Ali od danas ću se promijeniti."

Sutradan Pinokio krenu u školu.

Zamislite zadovoljstvo djece kada ugledaše Lutka kako ulazi u školu! Prolamao se smijeh bez kraja. Zbijali su s njim svakakve šale. Jedan mu dječak skide kapu, drugi ga povuče za kragnu; treći mu pokuša staviti crne brkove ispod nosa, a četvrti ga pokuša vezati uzicama za noge i ruke da ga natjera da pleše. Neko vrijeme, Pinokio se ponašao koliko god je mogao kao da mu ne smeta; ali napokon, izgubivši strpljenje, okrenu se onima koji su ga najviše zadirkivali i reče im ljutito: "Vidite, djeco! Nisam došao da se sa mnom šalite. Poštujem druge i hoću da i mene poštuju."

"Dobro rečeno, umišljeni! Kao da čitaš iz knjige!" vikao je maleni deran, grohotom se smijući, a jedan od njih, jači od ostalih ,ispruži ruku namjeravajući uhvatiti Lutka za vrh nosa. Ali nije uspio jer ga Pinokio udari nogom ispod stola iz sve snage u potkoljenicu.

"Joj, kako imaš tvrde noge!" vikao je dječak trljajući modricu koju mu je zadao Lutak.

"A tek laktove! Teži su od njegovih nogu!" reče drugi, koji je zbog svojih nepristojnih šala dobio udarac u trbuh. Ipak, zahvaljujući tim udarcima, Pinokio je zadobio simpatije i poštovanje svih dječaka u školi. Sprijateljili su se i voljeli ga od srca.
Čak ga je i učitelj hvalio jer ga je smatrao pažljivim, marljivim i inteligentnim - uvijek je prvi dolazio u školu, a posljednji je napuštao. Ali, imao je jednu manu: imao je mnogo prijatelja, a među njima je bilo nekoliko mangupčića poznatih po tome što nisu imali volje za učenje i po svome lošem ponašanju. Učitelj ga je svakodnevno upozoravao, pa čak i dobra Vila nikada nije propustila da mu napomene: "Čuvaj se, Pinokio! Loši drugovi prije ili kasnije navest će te da ne voliš školu i donijeće ti veliku nesreću."

Međutim, Pnokio je odgovarao kako nema potrebe za brigom. Ipak, jednoga dana, njegovi nestašni drugovi rekoše mu da se pojavila ajkula ogromna kao planina.

"Stvarno? Je li to ista ona Ajkula koja je bila tu kad se moj tata udavio?"

"Idemo na obalu da vidimo. Hoćeš li s nama?"

"Ne, idem u školu."

"Zar je škola bitna? Možemo sutra u školu. Jedan čas više ili manje, uvijek ćemo ostati magarci."

"A šta će učitelj reći?"

"Neka kaže šta hoće. Plaćeno mu je da govori po cijeli dan."

"A moja mama?"

"Mame svakako pojma nemaju," rekoše nevaljali dječaci.

"Znate li šta ću?" reče Pinokio. "Želim vidjeti Ajkulu, ali otići ću da je vidim poslije nastave."

"Baš si magarac!" uzviknuo jedan dječak. "Misliš li da će tolika riba tebe čekati? Kad joj dosadi, ona će otići svojim putem i tada će biti prekasno."

"Koliko je do obale?" upita Lutak.

"Možemo otići i vratiti se za sat vremena."

"Onda idemo!" viknu Pinokio, "ko je brži, bolji je!" Jadnik, tada nije znao kakve ga nesreće i katastrofe čekaju!

Dječaci su nagovarali Pinokija na svakakva zlodjela, što njega naljuti, pa se potukoše. Pinokio je bio jači od svih sedam dječaka, ali jedan odluči da ga pogodi knjigom u glavu. Bila je to debela teška knjiga. Ali, ne uspije, pogodi svoga druga, dječaka Eugena, koji pade na mjestu mrtav. Dječaci pobjegoše, ali pInokija nađe policija i optužiše ga za ubistvo. Pinokio bježi, ali policija šalje za njim psa koga Pinokio spašava od smrti dok bježi u pećinu. Div koji je živio u pećini htio ga je ispeći i pojesti, ali onaj pas, Aliodoro, spašava ga. Tada Pinokio saznaje da dječak koga su pogodili u glavu ipak nije mrtav.

Nakon nekog vremena, dobra Vila ga ponovo primi u kuću , a Pinokio obećava da će se popraviti.

I održao je riječ do kraja godine. Zaista, na ispitima prije novogodišnjih praznika odlikovan je kao najbolji u školi, a njegovo ponašanje bilo je toliko pohvalno da je Vila bila vrlo zadovoljna; zato mu reče: "Sutra će ti se želja ispuniti."

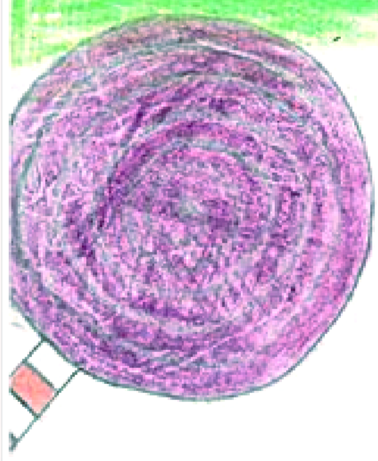
"Koja?"

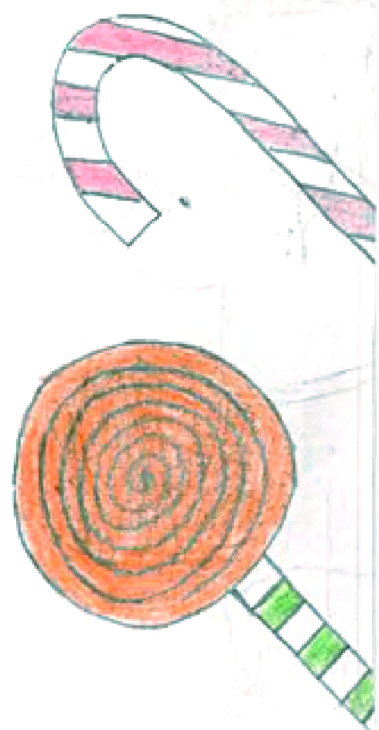
"Nećeš više biti drvena marioneta, postat ćeš dječak."

Svi njegovi školski drugovi trebali su sljedećeg dana biti pozvani na veličanstveni ručak u Vilinoj kući kako bi zajedno proslavili veliki događaj. Vila je pripremila dvjesto šoljica bijele kafe, a četiri stotine peciva narezana su i nadjevena. Dan je trebao biti najsretniji i najljepši, ali... Nažalost, u životima lutaka uvijek postoji ono "ali" koje pokvari sve.

Ali... dok je dijelio pozivnice za radosni događaj, njegov drug poznat kao Fitilj, mangup i nestaško nagovori ga da idu u Zemlju Budala, mjesto gdje se ne radi i ne uči, gdje se igra, zabavlja i jede po cio dan.

ABDO RAHIME
MAZOUZ

"A ako me Vila bude ružila?"

"Pusti je neka govori. Kada se dobro izviče, držat će jezik za zubima," reče taj bezobrzanik Fitilj.

"Pa šta ćeš? Ideš li sam ili s drugovima?"
"Sam? Ma ne, biće više od stotinu dječaka."
"A idete li pješice?"

"Uskoro će naići kočija koja će me odvesti u tu sretnu zemlju."

"Evo ga!" povika Fitilj skočivši na noge.

"Šta je?" šapatom upita Pinokio.

"Kočija dolazi po mene. Hoćeš li i ti, da ili ne?"

"A je li stvarno istina," upita Lutak, "da u toj zemlji dječaci nikada ne moraju učiti?"

"Nikad, nikad, zanikad!"

"Kakva divna zemlja! Kakva divna zemlja! Kakva divna zemlja!"

Konačno, kočija stiže, i to ne ispuštajući ni najmanji zvuk jer su joj točkovi bili umotani u lan i krpe. Vuklo ju je dvanaest pari magaraca, svih veličina, ali različitih boja. Neki su bili sivi, neki bijeli, neki prošarani poput bibera i soli, a drugi su imali velike pruge žute i plave boje. Ali, najneobičnije je bilo ovo: dvanaest parova, odnosno dvadeset i četiri magarca, umjesto da budu potkovani poput ostalih teretnih životinja, na nogama su imali muške čizme od bijele jareće kože.

I naravno, Pinokio im se pridruži...

Ujutro, zorom, stigoše u Zemlju Budala.

Bila je to zemlja drugačija od bilo koje druge zemlje na svijetu. Stanovništvo se u potpunosti sastojalo od dječaka. Na ulicama je vladalo veliko veselje, buka i vika da se čovjeku zavrti u glavi. Posvuda su bile horde dječaka. Neki su se igrali orasima, neki badmintona, a neki lopte. Neki su vozili bicikle, dok su drugi jahali drvene konje. Jedna grupa dječaka se skrivala, dok ih je druga grupa tražila. Na trgovima su bila postavljena šatorska krila, a ispod njih pozorišta puna dječaka, po cio dan. Na zidovima kuća nalazili su se grafiti ispisani drvenim ugljenom: "Zivjela igra; necemo skola; dole aritmetika" i slične parole, sve i jedna nepravilno napisana.

Pinokio, Fitilj i ostali dječaci koji su doputovali nađoše se u gužvi, i ne moram vam ni reći da su se za nekoliko minuta upoznali sa svima. Zar je na svijetu moglo biti sretnijih i zadovoljnijih dječaka? Uz neprestanu igru i raznovrsn uzabavu, sati, dani i sedmice prolazili su za tren.

"O, kakav divan život!" govorio bi Pinokio svaki put kada bi slučajno sreo Fitilja.

"Eto, vidiš, zar nisam bio u pravu?" odgovorao bi on.

Ovaj divni život trajao je pet mjeseci. Dani su im prolazili u igri i zabavi, bez učenja i škole, kada, jednog jutra, Pinokio se probudi uz jako neugodno iznenađenje. Iznenađenje je bilo veliko jer, kada se Pinokio probudio, počeša se po glavi, i tako otkri, na svoje zaprepaštenje, da su mu uši narasle više od pedlja. Odmah potraži ogledalo da bi se mogao pogledati, ali, ne mogavši ga naći, napuni umivaonik vodom i ugleda odraz koji nije želio vidjeti. Ugleda svoju glavu ukrašenu veličanstvenim parom magarećih ušiju! Pomislite samo na ogromnu Pinokijevu tugu, sramotu i očaj! Počeo je plakati i vikati, udarao je glavom o zid, ali što je više plakao, više su mu rasle uši; rasle su, rasle i postajale dlakave na vrhu.

Usljed njegove vike, u sobu uđe lijepi mali Mrmot koji je živio na prvom spratu.

"Prijatelju moj, žalostan sam što ti moram reći loše vijesti!" izjavi Mrmot.

"Kakve vijesti?"

"Imaš vrlo tešku groznicu!"

"Kakvu groznicu?"

"Magareću."

"Ne znam za tu groznicu," reče marioneta, ali znao je, i predobro.

ABDO RAHIME
MAZOUZ

"Onda ću ti objasniti," reče Mrmot. "Moraš da znaš da za dva, tri sata više nećeš biti marioneta, niti dječak."

"Pa šta ću onda biti?"

"Za dva do tri sata postat ćeš pravi mali magarac, kao oni koji vuku kolica i nose kupus i salatu na pijacu."

"Oh, teško meni! Jadan ja!" povika Pinokio, zgrabivši se za uši, vukao ih je bijesno kao da nisu njegove.

Pinokio je, kako smo vidjeli, postao magarac - pravi pravcati, a sve zbog neposlušnosti. Kasnije je prodan u cirkus i ponovo je jedva izvukao živu glavu; svaki put kada je pokazao neposlušnost, kažnjavan je sve teže i teže. Sada je već bio na samrti, ranjen jer se spotaknuo tokom predstave u kojoj je bio glavna zvijezda. Njegov gospodar, vlasnik cirkusa prodade ga da od njegove kože napravi bubanj. Novi vlasnik zaveza mu kamen za vrat i baci ga u more da se utuši. Pinokio, vučen kamenom, odmah potonu na dno, a njegov vlasnik, čvrsto držeći uže, mirno je sjedio na stjeni i čekao da se mali magarac utopi, namjeravajući mu oderati kožu.

Ali, kada povuće uže, čovjek ugleda, ne mrtvoga magarca kako se nadao, nego pravog pravcatog lutka kako se bacaka i bori za život. Kada ga vlasnik izvuće i odveza, Pinokio skoči u more ponovo i otpliva. Ponovo je susreo Vilu, a i svoga oca s kojim je proveo dane i noći u utrobi ajkule odakle na kraju zajedno pobjegoše.

Konačno, Pinokio se spasio, postao je dobar dječak, poslušan, vrijedan i dobar prema svome starom ocu. I za divno čudo, postade dječak.

Ipak, nemojmo zaboraviti kako se od lutka pretvorio u magarca; budimo poslušni i vrijedni. Ako ne budemo, i nama bi jednoga jutra mogle izrasti magareće uši!

ABDO RAHIME
MAZOUZ